

NA POHODU.

SILVESTER ŠKERL.

1.

Pojdimo natihem — s svečo,
roko pred plamenom —
v burjo. — Je naš korak
močan?

Bog nas je videl vse.
Za nami pot se razblini
v nič. — Je naš korak
močan?

Pred nami gre pot navzgor.
Srce jo nosi — nevaren
mostič. — Je naš korak
močan?

2.

Truma smo — milijonska —
indijski vrt brez konca.
Kakor da seva ogenj
iz nas.

Mi vsi, ki smo rojeni,
mi vsi, ki na svetu smo,
mi vsi, ki ljubimo sebe —

korakamo, korakamo
v vrsti naprej in naprej.

Kjer temelj leži — smo si
enaki.

3.

Obraz, ki te srečam
na vogalu vsak dan,
in ne vem si predstavljati
te —

obraz, moj obraz,
ki te srečam vsak dan
na vogalu, pokaži se
prav!

Da te poljubim najprej,
da te pogledam nato,
in da naposled
odprem srce.

OBRAZI.

CIRIL JEGLIČ.

BOG SE NAS USMILI!

Milostni gospod se je nanagloma
sprebudil ter se hudo razjezil.
Vso noč so ga bile mučile nepri-
jetne sanje. »Ti prekleta agrarna refor-
ma,« je rekel, »vse je fuč! Mati, slišiš?
Z Benetkami in Egiptom ne bo letos nič!
Pa ti bo že Rolf kakšno velblodjo dlako
prinesel za spomin. Haha, čuješ, mati?«
»S teboj že tako ni nič! Feldvebelj debeli,
si sploh še za kaj na svetu? Za nič nisi,
za nič!«

»Ja, ja,« se je zdehnilo gospodu, »ti boš
pa doma ostala, milo se boš jokala!«

»Molči!«

»Bum!« In gospod se je še bolj razgnevil.
Kakor nalašč je zdajci zalajal pes pod
gradom.

»Ho, ho, hudiči!« je planil gospod s po-
stelje. »Anton, Jakob, hoj! Lena!«

Kar strepetala je dekle pred vrati in brž
vstopila. »Milostni —?«

»Kaj sem rekel, Lena! In kje sta pote-
puha?«

»Jakob pospravlja dvorano, Anton je še
v mestu, milostni gospod!«

»Ho, ho, krasno! In Astor pa bogvekje!
Marš po psa! Vsi po psa, mrcine!«

»Lena, zajutrek mi še preje prinesi!« je
velela gospa.

»Nič! Najprej vsi po psa!«

Lenka je pogledala gospo, zajecala: »Mi-
lostiva —«

»Po psa, pravim!« je zakričal gospod.
»In če mi ga brž ne najdete, naj vas
vse skupaj —!« Bumf! je vrgel svečnik
ob tla.

Ko od gromske strele je zropotalo po
vsem gradu in so zleteli ko splašeni backi
na vse strani: junaški Jakob in Lenka
majhna, ki ji je šlo na jok, kočijaž Gregee
in Micka in Katra in še dobrosrčna gospa
oskrbnica je zajavkala odnekod: »Astor,
preljubi Astorček, kje pa si, oh Astorček!«
Astor jo je pa že popihal bogvekam; še
bevsknil ni več.

»Astor, Astor!«

Kar obupala bi, uboga Lenka! Tam pod
borovcem koncem drevoreda se je sesedla
na klop ter bridko zaplakala.